

Lopun alkuja

kepeä tarina erästä elämästä kuoleman jälkeen

E. K. Paakkanen

Sinulle, lukija

E.K. Paakkanen

Lopun alkuja

kepeä tarina eräästä elämästä kuoleman jälkeen

© 2024 E.K. Paakkanen

Kannen suunnittelu: E. K. Paakkanen

Kannen kuva: Goochie Poochie Grooming sivustolta Pexels
Sisuksen taitto: E. K. Paakkanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8207-1

Kirjailija haluaa sekä maallisten että taivaallisten suhteittensa ylläpitämiseksi painottaa, että kirja sijoittuu kuvitteelliseen maailmaan ja teos on kokonaisuudessaan fiktiota ja kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta. Kaikki kirjan mahdolliset yhtäläisyydet luonnollisiin tai ylluonnollisiin henkilöihin ovat täyttä sattumaa.¹

¹ Lukuun ottamatta ehkä kirjailijan passiivis-aggressiivista orkideaa, joka oltuaan vuoden satunnaisella kastelulla ja pudottuaan ainakin neljästi lattialle alkoi kirjailijan mielestä kukkia ihan vaan voidakseen katsoa kirjailijaa pilkukkailla terälehdistään arvostelevasti.

Eeva avasi silmänsä. Tai tässä vaiheessa oikeastaan pitäisi ehkä sanoa, että hän avasi parhaimman vastineensa näköelimille, jotka hänellä tällä hetkellä oli. Eeva oli nimittäin kuollut ja tämän syntymässään saamansa iirikset olivat parhaillaan ruumishuoneella Eevan muiden maallisten jäännösten kanssa odottamassa seuraavaa vaihetta elämän kiertokulussa. Eevan sarveiskalvot taas olivat jatkaneet elämäänsä sen ansiosta, että Eeva oli tehnyt elintenluovutustestamentin (osittain halustaan auttaa muita ihmisiä kuolemansa jälkeen, mutta suurimmaksi osaksi siksi, että hän oli lukenut pienenä serkultaan lainaamaa *noidan käsikirja* -kauhuromaania ja pelännyt siitä lähtien tulewansa haudatuksi elävältä). Niinpä Eevan sarveiskalvot olivat jatkaneet maallista vaellustaan erään eläköityneen oopperalaulajan silmissä, missä ne parhaillaan katselivat vanhalta vhs-kasetilta erästä Chippendales-tanssiryhmän jäsentä, jonka vaatteiden määrä olisi epäilemättä saanut Eevan mummon ennustamaan nuorelle miehelle varsin nopeaa ja kivuliasta virtsatieinfektiota.

Eeva oli kuitenkin toistaiseksi autuaan tietämätön hänen maallisten jäännöstensä tilasta kun hän silmäili yllään avautuvaa pastellinsinistä taivasta. Näky oli mitä seesteisin, mutta hän tuns i silti jonkin asian olevan hieman oudosti. Hänen päänsä tuntui omituisen sumuiselta, aivan kuin hän olisi herännyt kesken syvän unen, eikä ollut aivan varma missä hän oli tai oliko hän hereillä lainkaan.

Tunne ei sinänsä ollut uusi, sillä Eeva oli nähnyt runsaasti valveunia jo pienestä pitäen. Edellisellä viikolla hän oli nähnyt unen, jossa hän oli ollut töissä. Unessa Eeva oli tuntenut itsensä todella väsyneeksi ja halunnut vain lähteä kohtiin, mutta jostain syystä hänen oli istuttava sinertävän harmaalla sermillä erotetussa työpisteessään värittämässä kuvaa pääsiäispupusta. Hetken väritettyään Eeva oli alkanut miettiä, voisiko hän vain jättää työn kesken, käyttää saldovapaataan ja lähteä kotiin. Eeva oli yrittänyt katsoa tietokoneestaan kelloa, mutta ei kerta kaikkiaan saanut näpyteltyä koneensa salasanaa. Silloin Eevan järki oli herännyt, ja esittänyt varsin varteenotettavan kysymyksen siitä, oliko kaikki sittenkin vain unta. Eeva oli nojannut unituolissaan taaksepäin ja katsellut ympärilleen. Työpiste oli näyttänyt kyllä hänen omaltaan, koneen nurkalle unohtunutta käytettyä teepussia myöten. Hän oli myös katsonut näppäimistöllä lepääviä käsiään. Ne olivat näyttäneet myös tutulta. Eeva oli pystynyt näkemään ihon jokaisen uurteen ja juovan, joita hän ei olisi itse osannut kuvitella ulkoa, vaikka hän valveilla yrittäisi. Toisessa sormessa oli ollut jopa paperihaava, jonka hän oli saanut edellisenä päivänä arkistoidessaan kirjeitä. Eeva oli ajatellut hieman närkästyneenä, että jos hän todella näki unta ja hänen mielensä pystyi muistamaan eideettisesti hänen sormiensa ihohuokosten kuviot, miksi hän vähintään joka toinen kerta unohti aina ostaa kaupasta sen asian, jota oli lähtenyt hakemaan.

Unessa Eeva oli ensin silittänyt toista kättään. Hän oli tuntenut käden lämmön ja kosketuksen ihollaan. Sitten hän oli nipistänyt itseään. Hän oli tuntenut kyllä kivun, mutta hän ei edelleenkään ollut herännyt. Eeva oli kumartunut varmuuden vuoksi väritystyönsä ääreen yrittäen samalla kuumeisesti miettiä, mitä

muita keinoja olisi selvittää, näkikö hän unta. Hän oli päättänyt tehdä tilanteesta loogisen arvion. Yksi: pääsiäispupun värittäminen ei kuulunut varsinaisesti hänen työkuvaansa. Oli kaiken kaikkiaan hyvin omituista, että isossa firmassa, jonka määräaikaisten työsuhteiden ketjun varassa Eeva oli valmistumisensa jälkeen onnistunut roikkumaan jo kolmatta vuotta, pääsiäispupun värittäminen kuuluisi ylipäätään kenenkään kiireisiin työtehtäviin. Tämä puoltaisi johtopäätöstä, että Eeva tosiaan näki unta. Kaksi: Eeva oli tunnollisena suorittajana kerryttänyt itselleen jo kolminumeroista lähentelevän summan työaikasaldoa, jonka hän voisi periaatteessa käyttää jättämällä työnsä kesken ja lähtemällä kotiin, vaikka ei näkisikään unta.

Eeva oli ollut jo nousemassa tuoliltaan, kun hänen tajuntaansa oli noussut kahta entistä huomattavasti painavampi kohta numero kolme: Jos hän ei näkisikään unta, hän antaisi varmasti itsestään huonon kuvan lähtemällä töistä etuajassa. Ehkä kaikki pian huomaisivat, että hän oli perimmäiseltä luonteeltaan joko laiska tai huithapeli, niin kuin hänen äitinsä ja mummonsä häntä nimittivät.

Eeva oli tuntenut syyllisyyden piston, sillä hänen mielestään varsin suurelta tuntuva osa hänen plusmerkkisestä työaikasaldostaan oli seurausta siitä, että Eeva painoi parhaista aikomuksistaan ja elämäntaito-oppaiden ohjeista huolimatta aina aamuisin herätyskellonsa torkkunappia useamman kerran. Tästä johtuen hänen oli aina juostava töihin ja leimattava itsensä ensin sisään ja hiippailtava sitten nolistuneena työpaikan kuntosalin pukuhuoneeseen suihkuun ja syömään aamiaiseksi näkkileipiä, jotka hän oli näitä tilanteita varten jemmannot pukukaappiinsa. Joskus, jos hänellä ei juuri ollut töitä tehtävänä, oli Eeva saattanut jopa lähteä työpisteeltään ennen virka-ajan päättymistä ja käydä

häpeillen kuntosalilla ennen kuin leimasi itsensä ulos, vaikka hänen orientaatioksi saamassaan 264-sivuisessa vihossa oli selkeästi sanottu, että kuntosalin käyttö, ruokailu (12,3 minuutin kahvitaukoa lukuun ottamatta) ja vaatteiden vaihto tuli suorittaa työajan ulkopuolella vasta itsensä ulos leimaamisen jälkeen. Jostain selittämättömästä syystä Eeva tunsikin kuitenkin pakonomaista tarvetta hamstrata leimauskorttiinsa saldoa kuin orava käpyjä. Sillä, kun lounasaikaan Eeva lähti kollegoidensa kanssa syömään, hänen tuntisaldonsa lävähti aina kirkkaana loistavalle leimauslaitteen saldolle, ja hän ei missään nimessä halunnut saada tuossa julkisessa mutta hiljaisessa töiden eteen uhrautumiskisassa viimeistä sijaa.

Muiden arvostelun pelko ja huono omatunto olivat painaneet Eevan hartioista alas tuolille, ja niin hän oli jatkanut piinallista väritystehtävänsä, sillä työpaikalla ahkeran työntekijän maineen kanssa ei kannattanut ottaa edes todennäköisesti kuviteltuja riskejä. Herättyään sitten aamulla väsyneenä Eevaa oli harmittanut. Hän oli jo kärsinyt yhden burnoutin, ja oli – vaihtelevalla menestyksellä – päättänyt laittaa vastedes oman terveytensä ja jaksamisensa kaiken muun edelle. Herättyään hänestä oli kuitenkin tuntunut, että oli epäonnistunut tuossakin päätöksessä – taas. Eeva oli aamulla näkkileipää pukuhuoneessa mutustaessaan muistuttanut itseään, että uni pitäisi muistaa mainita taas seuraavan viikon terapiaistunnossa tohtori Glaubenstraum-Mättöselle.

Eeva yritti karkottaa päästään unenomaista tunnelmaa ja räpytteli hetken silmiään. Hänen päänsä vaikutti kuitenkin itsepintaisesti olevan täynnä pumpulia, ja ajatukset ja tunteet tuntuivat lipuvan juuri ja juuri ulottumattomissa. Ehkäpä tämä on unta, Eeva ajatteli ja katseli varovasti ympärilleen.

Hän huomasi makaavansa jossain pehmeähköllä ja vihreällä alustalla. Ilma tuntui lämpimältä, mutta kuitenkin raikkaalta – aivan kuin täydellisenä kesäpäivänä. Eeva näki yläpuolellaan sinisen taivaan, jonka poikki lipui pastellinvärisiä pilvimuodostelmia. Hänen päänsä sivuilla näytti kasvavan vihantaa ruohoa, joka sekin vaikutti jotenkin omituisen pastellinsävyiseltä. Ilmassa kuului hento, lähes huomaamaton eteerinen sinfonia.

Paikka oli Eevalle tuntematon, mutta jopa uneksi se vaikutti niin lempeältä ja seesteiseltä, että Eevaa hieman nolotti. Oliko hänen alitajuntansa mielenmaisema todella näin... *pastellisävyinen*? Eeva nousi istumaan. Hän huomasi istuvansa pienellä aukiolla puutarhassa. Hänen vieressään liplatti hiljaa valkoisesta marmorista veistetty suihkulähde ja hänen edessään kahisi kauniita, lehteviä puita. Eeva oli nousemassa ylös, kun hänen näkökenttänsä poikki räpytteli pieni valkosiipinen otus, jota Eeva ensin vaistomaisesti ajatteli kömpelöksi linnuksi ennen kuin tajusi, että siipien tyvestä roikkui punakka vauva, joka kehokoostumuksensa puolesta näytti tähtäävään uraan erään tunnetun rengasmerkin keulahahmona.

Lentäviä vauvoja? Eeva pudisteli päätään. Hän oli jo kolmenkymppinen, mutta ei ollut koskaan halunnut lapsia. Häntä oli aina ahdistanut sukulaistätien vihjailut siitä, kuinka biologinen kello sitten kyllä saisi mielen muuttumaan. Eevalla oli kuitenkin vakaa aikomus painaa tuon pahaisen aikapommin torkkunappia siihen asti, kunnes rakkineesta loppuisivat paristot – mikä olikin ainoa asia, jota Eeva vanhenemisessa odotti innolla. Hänellä oli täysi työ oman elämänsä ja mielenterveytensä luotsaamisessa nykymaailmassa sekä maailman pelastamisesta ekokatastrofilta, massasukupuutolta, nälänhädiltä tai eriarvoistumiselta

puhumattakaan. Hänellä ei kerta kaikkiaan ollut aikaa joutua johonkin hormonipsykoosiin ja herätä vuoden päästä räähkyvä ihmisaikuisen esiaste sylissään. Hän oli jo käyttänyt hyvän osan kaksikymppisyydestään hyysäämällä nuoruuden ihastustaan, joka oli degeneroitunut täydelliseksi miesvauvaksi noin vuosi sen jälkeen, kun he olivat muuttaneet yhteen. Eeva oli heidän erotessaan vannonut, ettei enää koskaan joutuisi opettamaan tuloksetta toiselle kaksijalkaiselle, että pissan olisi hyvä osua enemmänkin pöntön sisälle kuin istuimelle tai että vihanneksia olisi hyvä syödä muutoinkin kuin ketsuppina nakkien päällä. Ja nyt hänen alitajunnassaan liihotteli lentäviä vauvoja. Tästä ei kyllä kehtaisi kertoa edes Glaubenstraum-Mättöselle, Eeva ajatteli ja nousi ylös.

Eeva ei ollut ikinä ymmärtänyt ihmisiä, jotka intoilivat valveunista siksi, että niissä pystyi lentämään, juoksemaan alasti keskellä kaupunkia tai tekemään muutoin mitä halusi. Eevan mielestä lentäminen oli valtaosan aikaa yliarvostettua, sillä kallion seinään ohjausvirheen vuoksi mätkähtäminen ja sadan metrin korkeudelta alas tippuminen ei tuntunut unessakaan kovin mukavalta. Lisäksi Eevalla ei ollut mitään halua joutua naurunalaiseksi unessaan riisuttuaan vaatteensa kesken koulupäivän – hänelle riitti muiden kuvitellusta arvostelusta kärsiminen ihan hereillä ollessakin, kiitos vain.

Eeva oli toki huomannut, että pystyi usein jonkin verran vaikuttamaan uniensa ympäristöön. Jos esimerkiksi hirviö ajoi häntä takaa tunnelissa, hän oli huomannut pystyvänsä luomaan tunnelin seinään aukon tai käteensä asean. Temppu tehtiin niin, että yksinkertaisesti tuijotettiin edessä olevaa läpitunkematonta tiiliseinää, jonka rosot pystyi tuntemaan kämmenellä, puristettiin silmät kiinni, ja vain päätettiin, että tämä kaikki on minun päässäni,

ja minä päätän, että tässä kohtaa on nyt ovi ja minä menen siinä läpi. Sitten silmät avattiin ja käveltiin päin tiiliseinää, joka ei vaikuttanut yhtään vähemmän läpitunkemattomalta kuin aiemmin. Tämän ei kuitenkaan saanut antaa hämätä, vaan seinää kohti oli käveltävä pinnistään päättäväisyys äärimmilleen – ja voilá, viime hetkellä ennen törmäystä seinään avautui ovi. Samoin käteensä pystyi kuvittelemaan asean asettamalla kätensä asentoon, jonka jokainen puolimetrisen vesipyssyn syntymäpäivälahjaksi saanut osasi selkäytimestä, ja päätettiin, että tässä nyt on ase, jolla ammun hirviötä, ja painettiin liipaisinta, joka ei ollut vielä ehtinyt ilmaantua paikalle. Kuitenkin juuri ennen kuin hirviö oli ahmaisemassa kitaansa, Eevan käsien väliin aina ilmaantui kuin ilmaantuikin ase, joka laukesi suoraan hirviötä kohti.

Eeva ei kuitenkaan usein jaksanut yrittää hallita uniaan, sillä niiden muuttaminen vaati aina kovia ponnisteluja hieman samaan tapaan kuin hampaiden lankaus kuudelta aamuyöllä pitkän baari-illan jälkeen. Lisäksi unilla oli taipumus saada aina viimeinen sana. Jos Eeva pakeni hirviötä tunneliin luomastaan ovesta, saattoi hirviö ahtautua hänen perässään, tai Eeva saattoi huomata oven vievän hänet bussiin, joka oli juuri ajanut hänen pysäkkinsä ohii.

Useimmiten Eeva siis tyytyi vain katselemaan mitä hänen alitajuntansa hänen eteensä toi. Itse asiassa hän nautti eniten valveunissaan siitä, että hän ei itse tiennyt ikinä, mitä seuraavan kulman takana olisi. Toisinaan hän oli nähnyt henkeäsalpaavan kauniita maisemia, tai sukeltanut ympäriinsä loistavan punaisten korallien ja kimaltelevan valon ympäröimänä. Kerran hän oli kulkenut talossa, jossa oli ollut useita ovia, joita hän oli availlut innoissaan kuin joulukalenterin luukkuja. Yhden takaa paljastui kylpylä, jonka seinän läpi kahlaamalla pääsi lumiseen puistoon,

toinen oli avautunut hotellin buffetravintolaan. Tosin kerran Eeva oli nähnyt unta, jossa hän oli istunut yhtä tuolia lukuun ottamatta tyhjässä, ikkunattomassa ja ovettomassa huoneessa. Tylsistyttyään monotonisessa tilassa odotteluun, Eeva päätti pystyä kävelemään seinän läpi ja odotti innokkaana, millaisen maiseman hänen mielensä loihtisi tällä kertaa. Astuttuaan seinän läpi hän kuitenkin saapui toiseen, täydellisen identtiseen huoneeseen, jonka seinän takana odotti taas toinen samanlainen huone. Eeva alkoi kiukustua alitajuntansa laiskotteluun ja keskitti kaikki voimansa lentääkseen huoneen katon läpi – vain saapuakseen uuteen täysin samanlaiseen huoneeseen. Tässä vaiheessa Eeva oli nostanut kädet lanteilleen ja uhannut kovaan ääneen, että ellei unen taso pian paranisi, hän viettäisi seuraavan yön nukkumisen sijaan katsomalla koko edellisen vuoden eduskunnan kyselytuntien tallenteet, sillä niissäkin oli enemmän jännitystä. Ilmeisesti uhkaus oli toiminut, sillä Eeva oli nukkunut lopun yötä sikeästi unia näkemättä.

Eeva otti muutaman askeleen pehmeällä nurmella, pudisteli vaistomaisesti valkoista toogamaista mekkoa, johon hän huomasi sonnustautuneensa, ja lähti astelemaan eteenpäin. Hänen päänsä tuntui kävellessä selkeytyvän ja aistinsa terävöityvän. Omituista kyllä, mitä edemmäs hän käveli idyllisiä, pienillä valkoisilla kivillä päällystettyjä polkuja, sitä enemmän valveilla olevalta hänestä alkoi tuntua. Olikohan hän sittenkin hereillä? Oliko joku huumannut hänet ja kuljettanut tähän outoon puistoon?

Eeva alkoi muistella kehittämiään muistisääntöjä unen ja valveen erottamiseksi. Ensimmäinen hänen kehittämänsä sääntö oli, että valveilla ollessa hän tuli harvemmin pohtineeksi, näkikö hän unta vai ei. Siten hänen pähkäilynsä tajuntansa tasosta viittaisi ennemmin uneen – joskaan häntä ei oltu koskaan ennen

myöskään huumattu, joten sitäkään vaihtoehtoa ei voinut täysin sulkea pois. Toki hän oli miettinyt psilosybiinin mikroannosten nauttimista sen jälkeen, kun hänen työpaikkansa uusi harjoittelija Tuuli oli pikkujouluissa kasuaalisti maininnut aineen siis *todellakin* auttamaan pääsemään eroon kaikesta pään sisäisestä toksisesta heteronormatiivisuudesta ja sisäistetystä naisvihasta, jota Eeva Tuulin mielestä selvästi ilmensi liiallisella kiltteydellään. Eeva kuitenkin oli pelännyt liikaa kiinnijäämistä ja rikosrekisteriä, jotta olisi tilannut moisia aineita netistä. Eeva oli kylläkin salavihkaa natustellut seuraavan syksyn sieniretkellään löytämänsä valkoista pientä sientä, sillä jos hän voisi esittää vahingossa syöneensä psykoaktiivisen sienen, ei häntä varmastikaan voitaisi asiasta syyttää. Harmillisesti tajunnan laajenemisen sijaan hän oli saanut kokeilusta vain mahanpuruja.

Toinen Eevan kehittämä sääntö unien tunnistamiseksi oli, että unessa oli hyvin vaikea muistaa, mitä oli tapahtunut edellisenä päivänä. Tämä sääntö oli pelastanut hänet kerran, kun hänen autonsa jarrut olivat lakanneet toimimasta hänen ajaessaan keskellä talvista Hongkongia ja hän oli ajanut miljoonia maksavan, tanssivaa mursua esittävän patsaan maan tasalle. Eeva oli yrittänyt itkien kuopia metallista patsasta lumipenkasta, kunnes hän oli muistanut kysyä itseltään, miten hän olikaan ylipäätään saapunut kinosten peittämään Hongkongiin. Hän toki oli tiennyt tulleen marsujen juoksupyöriä käsittelevään maailmankonferenssiin, josta hän oli myös jo auttamatta myöhässä, mutta ei pystynyt muistamaan varsinaisesti koskaan lähteneensä matkalle kotoaan, saati saaneensa itseään kuusi vuotta nuoremmalta, kauppaoppilaitokselta ja padelmailalta tuoksuvalta esimieheltään työtehtäväkseen pitää esitelmän marsujen crosstrainereiden ekologisista jalanjäljistä. Niinpä Eeva

oli huokaissut helpotuksesta ja ajanut autonsa suoraan hotellin aulasta sisään (asiallisesti toki pahoitellen) ja siirtynyt suoraan etsimään kokouksen buffet-tarjoiluja, sillä Eevalla oli jostain syystä unissaan usein nälkä.

Eeva asteli hitaasti sileistä kivistä tehtyä polkua ja mietti, missä oli ollut aiemmin. Muistikuvia ennen hänen niityltä heräämistään alkoi ilmaantua hitaasti. Kuin sumusta hänen mieleensä lipui tieto siitä, että hän oli töissä isossa vihreään siirtymään keskittyvässä konsulttitoimistossa, missä oli juuri ollut käynnissä auditointi. Eeva komensi mieltään. Hän muisti, että oli joutunut tekemään normaaliakin enemmän ylitöitä, ja sitten olivat vielä Almamummon 100-vuotisjuhlien järjestelyt.

Muistot alkoivat yhtäkkiä ryöpytä Eevan mieleen. Oli lauantai, ja hänen piti hakea kakku! Hänen äitinsä oli tolkuttanut siitä hänelle viikkojen ajan. Kakku piti hakea Eevan lähellä olevasta leipomo-konditoriasta kello 9.45, joten Eeva ei saisi nukkua pommiin. Äiti oli jopa soittanut aamulla puoli kymmeneltä Eevalle varmistukseksi, että tämä oli tosiaan hereillä ja lähdössä hakemaan kakkua, jotta se ehtisi juhlapaikalle ajoissa. Eeva oli ollut varsin närkästynyt kokemastaan luottamuspulasta ja todennut entiselle huoltajalleen ärtyneesti, että oli tietenkin herännyt jo tunti sitten ja ehtisi konditoriaan nopeammin, jos hänen ei tarvitsisi seistä puhelimessa vastailemassa typeriin kysymyksiin. Todellisuudessa Eeva oli tietenkin herännyt noin minuutti ennen synnyttäjänsä soittoa naapurista kantautuvaan kovaääniseen pasuunansoittoon ja oli ollut puhelun saadessaan parhaillaan vetämässä sukkahousuja jalkaansa näkkileipä suusta törrottäen. Hän oli vielä epärealistisuuden puuskassaan edellisenä päivänä luvannut tarkistaa ja lähettää firman viimeisimmän kuukausiraportin edelleen seuraavana aamuna, joten viime

Eeva löytää itsensä taivaasta, mutta hänen iankaikkisesta autuudesta nautiskeluaan häiritsevät niin palauttamatta jääneet kirjaston kirjat kuin jumalien välinpitämätön asenne maanpäällistä elämää kohtaan. Erinäisten sattumusten kautta Eeva joutuu lopulta tarttumaan itse toimeen sekä pelastaakseen mummonsa syntymäpäiväjuhlat että maailman. Matkallaan Eeva muun muassa tutustuu helvettiin ja löytää vastaukset elämän suuriin kysymyksiin, kuten ketkä pääsevät kulkemaan taivaan portista ja miksi sopivan kypsää avokadoa on niin vaikea löytää.

